

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/85/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513206476
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8513206476.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Šama a sudcov JUDr. Romana Tótha a JUDr. Jozefa Škraba v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Gröslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, jej menom doc. JUDr. Bratislava Fridrich, PhD., advokát a konateľ, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 4C/40/2013-108 zo dňa 8.4.2014, jednomyseľne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

N e p r i z n á v a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu, a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa domáhal proti žalovanej náhrady majetkovej škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 331,92 eur. V žalobe uviedol, je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania krátkodobých úverov, a ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. 8211092, dlžník S. A., nar. X.XX.XXXX) navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Poverením č. 5713018404 Okresný súd Vranov nad Topľou poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Žalobca z obavy o právny a faktický osud pohľadávky spísal dňa 29.6.2009 a podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora, pričom legitímne očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu a rozhodne o zmene exekútora v zákonom stanovenej 30 - dňovej lehote odo dňa doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenom čase, a to napriek tomu, že prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po dlhej dobe. Žalobcovi bolo uznesenie exekučného súdu o zmene exekútora zo dňa 8.1.2010 doručené po uplynutí zákonnej lehoty na rozhodnutie, pričom do tejto doby sa nachádzal v stave právnej neistoty.

Podľa žalobcu postup exekučného súdu je nesprávny a v rozpore s ustanovením § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, preto si uplatnil náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil tak, že majetková škoda mu vznikla ako náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. V tomto období vynaložil žalobca na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- eur a na administratívne

spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Celkom v období medzi podaním návrhu na zmenu exekútora a rozhodnutím o ňom vynaložil žalobca márne sumu 175,- eur.

Žalobca si zároveň uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup exekučného súdu je podľa názoru žalobcu dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu, pričom neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziko insolvenčnej povinného. Taktiež boli nezákonným zásahom vyvolané u členov riadiacich orgánov spoločnosti žalobcu a majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, ďalej bol spôsobený zánik plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, strata zisku z realizovaného obchodu vyvolala hospodársku stratu, nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal z doktríny prijatej Ústavným súdom SR, podľa ktorej ak ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje sankcia 663,88 eur, čo predstavuje alikvotným pomerom sumu 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu. Pretože v predmetnej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 162 dní, uplatňuje si žalobca ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 276,60 eur. Žalobca uviedol, že v zmysle zákonného postupu písomne požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., avšak táto na jeho žiadosť pozitívne nereagovala.

Okresný súd Vranov nad Topľou uznesením č.k. 11C/159/2012-7 zo dňa 08.10.2012 spojil veci vedené pod sp. zn. 11C/159/2012, 11C/167/2012, 11C/168/2012, 11C/171/2012, 11C/173/2012, 11C/204/2012, 11C/205/2012, 11C/206/2012, 11C/207/2012 11C/208/2012, na spoločné konanie s tým, že budú vedené pod sp. zn.11C/159/2012.

Uznesením č.k. 20NcC/57/2012-12 zo dňa 19.10.2012 Krajský súd v Prešove vylúčil sudcov Okresného súdu Vranov nad Topľou, a vec prikázal Okresnému súdu Stará Ľubovňa.

Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že so žalobou nesúhlasí. Konštatoval, že podanie žalobcu je zmätočné, že uvádza ako dôkaz len odkaz na exekučný spis, a v skutočnosti prenáša dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno je na ňom. Žalovaný navrhol aplikovať ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p. uvádzajúc, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Zo žaloby nie je zrejmé, z akého dôvodu sa domáha náhrady škody, či z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prieťahov, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prieťahov v konaní, žalobca neuviedol kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie. Žalovaný poukázal na to, že dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 boli na súd doručené prvé žaloby vo veci je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty v zmysle zákona, ale skôr. Ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť pri predbežnom prerokovaní podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody na príslušnom orgáne.

K uplatnenému nároku žalovaný uviedol, že pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené tri podmienky: existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, pričom tieto podmienky musia byť splnené súčasne.

K nesprávnemu úradnému postupu žalovaný uviedol, že exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov a na zaslanie príslušného exekučného spisu za účelom realizácie povinnosti vyplývajúcej exekučnému súdu z ust. § 44 ods. 9 Exekučného poriadku. Žalovaný pripúšťa, že v niektorých prípadoch

exekučný súd nemohol dodržať z objektívnych dôvodov zákonnú 30 - dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného exekútora. V prípadoch podozrenia, že exekučný súd nekonal o návrhu žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bezpochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Keďže žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa § 415 OZ, pretože si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku.

Pri existencii prieťahov v konaní žalovaný poukázal na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., keď pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci, alebo zbytočných prieťahov v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenie sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní a pod..

Žalobca nepreukázal vznik a ani výšku škody. Podľa žalovaného, akákoľvek výška nákladov na správu informačného systému a udržiavanie systému vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považuje žalovaný za účelové, keďže žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad o poskytnutých úverov. Skutočnú škodu je potrebné. Poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy sa vychádza z významu sporu pre žalobcu, zo skutočnosti, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave, ako aj zo skutočnosti, či sa jedná o fyzickú, alebo právnickú osobu.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť aj z dôvodu, že žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu.

K nemajetkovej ujme uviedol, že žalobca nesprávne vychádzal z paušálnej sumy 663,88 za prieťahy v konaní s poukazom na viacero náleзов Ústavného súdu SR, keď poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické, ale je potrebné výšku nemajetkovej ujmy posudzovať podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., najmä s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení, a ďalej na to ak žalobca si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy ako právnická osoba, že v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal zánik podnikateľských plánov, nepreukázal ako situácia ovplyvnila jeho podnikateľské aktivity.

Uznesením č. k. 4C/110/2012-36 zo dňa 29.10.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 5.11.2013 súd vylúčil na samostatné konanie všetky spojené veci pôvodne vedené Okresným súdom vo Vranove nad Topľou.

Na základe vykonaného dokazovania súd zistil skutkový stav, podľa ktorého žalobca sa domáha od žalovaného zaplata náhrady majetkovej škody v sume 175,- eur a sumy 331,92 eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená tým, že Okresný súd Vranov nad Topľou nerozhodol v zákonom stanovenom čase o zmene súdneho exekútora v exekučnej veci pod sp. zn. 3Er/383/2003. Ako vyplýva z uvedeného spisu súdu bol doručený návrh na zmenu exekútora dňa 2.7.2009, následne súd výzvou z 9.7.2009 vyzval súdneho exekútora, ktorému bolo pôvodne udelené poverenie na vykonanie exekúcie, na predloženie exekučného spisu a vyčíslenie trov exekúcie, čo príslušný súdny exekútor urobil dňa 4.11.2009 a súd rozhodol o zmene exekútora uznesením č. k. 3Er/383/2003-15 zo dňa 8.1.2010.

Ďalej súd poukázal na to, že žalobca bol v konaní poučený o svojich procesných právach a povinnostiach, bol vyzvaný na doloženie listinných dôkazov, na ktoré poukazoval v žalobe, a z ktorých si uplatňuje nárok, na predloženie dôkazov o počte dní bezdôvodnej nečinnosti súdu, na dôkaz o tom, kedy bola doručená žiadosť o vydanie poverenia, dôkaz, kedy bolo vydané poverenie, alebo zamietnutá žiadosť o jeho vydanie, dôkaz o tom, kedy bol doručený návrh na zmenu exekútora, a kedy bolo

rozhodnuté o tomto návrhu súdom, kedy bolo doručené rozhodnutie a dôkaz o tom, že realizoval kroky na odstránenie prieťahov, t.j., že využil postup nápravy na urýchlené konanie, ďalej aby špecifikoval titul, na základe ktorého si uplatňuje náhradu škody, aby predložil dôkaz o vzniku a výške škody, o vzniku nemajetkovej ujmy a o tom, žeby sa táto mala poskytnúť v peniazoch.

Dňa 24.2.2014 žalobca doručil súdu znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracovala na jeho zadanie Ekonomická univerzita v Bratislave vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti Pohotovosť s.r.o..

V dôvodoch rozhodnutia súd citoval čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej ustanovenie § 3 ods. 1, ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a), ustanovenie § 9 ods. 1, 2, 4, ustanovenie § 15 ods. 1, ustanovenie § 16 ods. 1, 2, ustanovenie § 17 ods. 1 až 3, ustanovenie § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ďalej citoval ustanovenie § 44 ods. 8, 9, ustanovenie § 240 ods. 1 až 4 zákona, ustanovenie § 243 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov a následne vykonané dokazovanie vyhodnotil tak, že žaloba nie je dôvodná. Uviedol, že žalobca sa v konaní domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresným súdom Vranov nad Topľou v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 3Er/383/2003.

Pokiaľ ide o žalovaným namietané nedostatky žaloby, súd konštatoval, že táto v zmysle § 79 ods. 1 O. s. p. má všetky náležitosti návrhu na začatie konania, z petitu žaloby je zrejmý uplatnený nárok žalobcu. Žalovaný vzniesol vo vyjadrení na návrh žalobcu námietku premlčania každého uplatneného nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu exekútora pred dňom 23.4.2009. Súd prihliadol na vznesenú námietku premlčania a dospel k názoru, že právo žalobcu domáhať sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v tomto prípade nie je premlčané. V exekučnom konaní sp. zn. 3Er/383/2003, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu bol doručený návrh na zmenu exekútora dňa 2.7.2009, teda až po dni 23.4.2009.

V predmetnej veci žalobca videl nesprávny úradný postup OS Vranov nad Topľou v tom, že rozhodol o žiadosti o zmene exekútora oneskorene, keď súd bol bezdôvodne nečinný viac ako 193 dní. Toto tvrdenie taktiež nebolo preukázané. Súd mal za to, že žalobca nepodal v exekučnom konaní sťažnosť na prieťahy v konaní. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je kompetentný preskúmať len Ústavný súd SR, ktorý ju preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä z pohľadu troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Súadne, a tým i exekučné konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. I keď súd v predmetnom konaní vzhľadom na tvrdený okamih spôsobenia škody, postupuje podľa znenia zákona účinného do 31.12.2012 zastával názor, že v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona, je dôležité pri skúmaní existencie nesprávneho úradného postupu a porušenia povinnosti urobiť určitý úkon v ustanovenej lehote, pri skúmaní nečinnosti orgánu verejnej moci a skúmaní zbytočných prieťahov v konaní, alebo iného zásahu vychádzať z vyššie uvedených záverov, pretože i samotná súdna prax v tejto oblasti vyvolala potrebu uviesť výslovne do právnej úpravy možnosť vychádzať v takýchto konaniach o náhradu škody len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy konaní, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy a pod. (viď znenie § 9 citovaného zákona účinného od 1.1.2013). Uvedené je dôležité nielen z pohľadu kompetencie príslušného orgánu posudzovať prieťahy konaní, resp. porušenia ústavného práva, ale i z pohľadu splnenia si všeobecnej preventívnej povinnosti podľa § 415 OZ. Ďalej zdôraznil, že aj keď súd v exekučnom konaní urobí úkon po zákonom stanovenej lehote, nemožno bez zohľadnenia ďalších okolností vecí konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Považoval za potrebné uviesť, že v tomto exekučnom konaní bola dĺžka konania ovplyvnená aj správaním súdneho exekútora, ktorý na výzvu súdu v danej lehote nereagoval. Pokiaľ ide o ďalšie predpoklady zodpovednosti štátu za škodu, súd dospel k záveru, že tieto žalobca nepreukázal.

Súd mal za to, že v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora k žiadnej škode pre prípadnú nečinnosť súdu nemôže dôjsť, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky, mal súd za to, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku

škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je žalobca povinný preukázať. Žalobca v konaní nepredložil a ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody a škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Z exekučného spisu však súd žiadne urgencie zo strany žalobcu nezistil, a ten tieto ani nijako nepreukázal. Pokiaľ ide o predložený znalecký posudok, znalecký ústav sa v ňom zaoberal len výškou škody, avšak nie tou skutočnosťou, či žalobcovi táto škoda aj vznikla. Z tohto dôvodu súd na tento znalecký posudok pri svojom rozhodovaní neprihliadal.

Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, toto vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu. K rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora potreboval súd súčinnosť pôvodného exekútora, a nakoľko ani tento nedodržiaval lehotu na vyjadrenie a zaslanie spisu, nebolo objektívne možné, aby súd zákonnú lehotu dodržal. Súd mal za to, že nedodržanie zákonnej lehoty na strane žalobcu nemohlo spôsobiť neistotu, alebo vznik akejkoľvek škody, či nemajetkovej ujmy. Nakoniec žalobca nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou. Z týchto dôvodov žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keďže však žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil, preto mu táto priznaná nebola.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol tento zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie zdôvodnil tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, a že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Pokiaľ ide o jednotlivé odvolacie námietky zdôraznil, že súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., a to jeho novú právnu úpravu, keďže v právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti, a potom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Podľa článku 144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí, a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z.. Súd svojím rozhodnutím de jure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalšia odvolacia námietka sa týkala otázky trvania stavu právnej neistoty, pri ktorej súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Pokiaľ išlo o úvahy súdu o dĺžke a dodržania zákonnej lehoty súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo, a akékoľvek úvahy delegerferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie.

Žalovaný sa na odvolanie žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd v zmysle § 212 ods. 1 v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal vec bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav a vyvodil z neho aj správny právny záver, odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi, ktoré súd uviedol v napadnutom rozsudku. Pokiaľ ide o jednotlivé odvolacie námietky, treba povedať, že súd prvého stupňa síce vychádzal z ustanovenia § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. účinného do 31.12.2012, avšak nepriamo aplikoval novú úpravu § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že aplikácia tohto ustanovenia je na mieste, pretože nejde o prípad pravej retroaktivity. V danom prípade je treba rozlišovať pravú a nepravú retroaktivitu, pričom význam tohto rozlišovania je založený na skutočnosti, že pokiaľ sa pravá retroaktivita v zásade odmieta, ako nezlučiteľná s obsahom princípu štátu, nepravá retroaktivita sa akceptuje ako prípustný nástroj na dosiahnutie ustanovených a dostatočne významných cieľov verejnej moci. Pri nepravnej retroaktivite zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie účinné zmeny aj tých práv, alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy, a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje pokiaľ nová právna úprava uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu zavádza do budúca nový režim a mechanizmus uplatnenia týchto práv, alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy (viď. uznesenie NS SR z 29.6.2010 sp.zn. 4Cdo/98/2010). Tu odvolací súd zdôrazňuje, že nová právna úprava ustanovenia § 9 ods. 2 účinná od 1.1.2013 nijako neneguje účinky nesprávneho úradného postupu, tak ako sú vymedzené v § 9 ods. 1 tohto zákona, avšak pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci, alebo zbytočných prietahoch v konaní, musí vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Teda toto nové ustanovenie akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej právnej úpravy, len tento rieši v čase účinnosti novej právnej úpravy, nová právna úprava uznáva práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu, len zavádza do budúca nový režim a mechanizmus uplatnenia týchto práv, priznáva im nový obsah.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky týkajúce sa otázky trvania stavu právnej neistoty a dodržania dĺžky zákonnej lehoty pri rozhodovaní o zmene exekútora, sú z pohľadu toho, že nie sú naplnené podmienky ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov nevýznamné, keďže nie je naplnený prvý predpoklad zodpovednosti za škodu vymedzený ustanovením § 3 ods. 1 písm.d), ustanovením § 4 ods. 1 písm.a) bod 1 a ustanovením § 9 ods. 1, 2 vyššie uvedeného zákona.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p..

V odvolacom konaní bol žalovaný úspešný, avšak trovy mu nevznikli, preto mu ich náhrada mu priznaná nebola.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.